

TRÀNSIT DE SANT BENET
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
21 DE MARÇ DE 2019
Gn 12, 1-4; Fl 4, 4-9; Jo 17, 20-26

La pau de Déu guardarà els vostres cors, deia sant Pau a la segona lectura. El tema de *la pau*, benvolguts germans i germanes, està estretament lligat a sant Benet i a la seva obra. Fins al punt que la divisa dels monestirs benedictins és *pax, pau*. No podia ser d'altra manera, essent com és un dels punts fonamentals de l'Evangeli. Jesús ha vingut a portar-nos *la pau*. I ell mateix fa una distinció entre *la pau tal com el món la dóna* i la seva *pau* (cf. Jn 14, 27). *La pau* de Jesús és un do que ell atorga, no pas una conquesta humana. I aquest do omple la persona, la fa sentir reconciliada amb Déu i amb ella mateixa, la fa sentir profundament estimada pel Senyor i oberta a acollir la seva misericòrdia. Això a nivell individual. Perquè la *pau* de Jesús té també una dimensió comunitària, social, que es tradueix en justícia, en convivència, en diàleg, en recerca compartida del bé comú, en consciència de ser uns i altres germans per la filiació divina que ens ha estat donada. La pau segons *el món*, en canvi, té una dimensió menys profunda, no està oberta a la transcendència, busca la tranquil·litat, la superació de les tensions interiors, la protecció de les pròpies seguretats. I a nivell social, busca una convivència basada en els drets i deures dels ciutadans, sovint privada de misericòrdia i de perdó; de vegades, pot arribar a ser una *pau* falsa, mantinguda dictatorialment i divulgada a través dels mitjans de comunicació amb una propaganda adequada.

La *pau* de Jesús porta cap a la plenitud personal i cap a la plenitud de les relacions amb els altres. Per això sant Pau, en la segona lectura, vinculava *la pau de Déu* –que és la *pau* de Jesucrist– amb la pregària, amb l'amor fratern, amb la serenitat que ve de la fe, amb la joia de saber que *el Senyor és a prop* de cadascun de nosaltres. Aquestes arrels marquen la diferència entre *la pau* de Jesús i la del *món*. Segons els criteris *del món*, no hi pot haver *pau* durant les dificultats que podem experimentar. Jesús, en canvi, ens ensenya que fins i tot en les proves podem trobar la seva *pau* per mitjà de la pregària i de la confiança en la Paraula de Déu. I no sols *la pau*, també la joia, tal com diu el Senyor: *feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies, alegeu-vos-en i celebren-ho* (Mt 5, 11-12). Segons *el món*, admetre les pròpies febleses i els propis errors no porta *pau*; en canvi, segons Jesús admetre'ls és camí d'esmena, de confiar en la misericòrdia i el perdó de Déu, és camí d'humilitat i d'amor als altres, camí, per tant, de *pau*. Segons *el món*, la *pau* ve de viure d'acord amb el propi gust; en canvi, segons Jesús, *la pau* ve de donar-se amb abnegació als altres i de gastar per ells la pròpia vida. Tanmateix, cal tenir present que molts dels nostres contemporanis de les societats occidentals, encara que no visquin la fe en plenitud, tenen uns criteris que provenen de l'humanisme cristià i cerquen *la pau* instruïts per la paraula de Jesús.

Ja des dels inicis de la seva Regla, sant Benet ens diu: “si vols la vida veritable i perpètua –és a dir si vols viure autènticament aquí a la terra i poder arribar al Regne etern– “cerca *la pau* i segueix-la”. I per ensenyar com s'ha de cercar-la, recorre a l'ensenyament de l'Escriptura, i diu “que els teus llavis no parlin amb engany, decantant del mal i fes el bé, (Pròleg 17; Ps 33, 14-15). El camí per trobar *la pau* passa, doncs, per fer el bé i evitar el mal; i, d'una manera particular per no fer el mal en el parlar i, per tant, passa per dir la veritat. En aquest passatge que he citat, es refereix concretament a dir la veritat de paraula, però més endavant, sant Benet parla, també, de tenir la veritat al fons del cor i de com els nostres gestos externs, tota la nostra actuació, han

de correspondre a la veritat del que pensem i sentim en el nostre interior il·luminat per l'Evangeli (cf. RB 4, 24-25.28). En l'àmbit comunitari –i ho podem aplicar a la vida social- sant Benet, com a camí de *pau*, parla “d'honorar tothom” (cf. RB 4, 8) i prescriu de respectar d'una manera justa les necessitats de cadascú, d'aquesta manera tothom podrà tenir el que necessita, també quan calgui, el perdó, “així –diu- tots els membres viuran en *pau*” (RB 44, 5; cf. 4, 73; 71, 7-8). El bon ordre social, la convivència lliure i solidària, són també promotors de *pau* (cf. RB 31, 18-19). En la convivència, *la pau* és fruit de la justícia i de l'amor al germà, i porta a actuar segons la veritat. També parla, sant Benet, de trobar *la pau* i fins la joia, quan experimentem la contradicció interna o externa o la injustícia i quan trobem dificultats; aleshores la paraula de l'Esriptura i l'exemple de Jesús, meditats en la pregària, poden portar a experimentar *la pau* i fins l'alegria en el fons del cor enmig de les tribulacions (cf. RB 7, 35-39).

En la nostra societat que busca la pau interior, de vegades a través de manuals d'autoajuda, i que busca una convivència democràticament rica i constructiva, el missatge de sant Benet té molta cosa a dir-nos. Ell ens ensenya a buscar *la pau* i a construir les relacions socials sobre la veritat i no pas sobre la mentida, a buscar l'autenticitat i no pas la ficció. La seva veu ens crida, també, a saber perdonar, a respectar l'altre i el seu pensament, a procurar comprendre'l, a defugir l'agressivitat, a cercar la justícia.

La consecució de *la pau de Déu* que ens porta Jesucrist va guiar el camí de sant Benet en la seva vida terrena i li ha merescut, després del seu trànsit d'aquest món al Pare, participar de la glòria de Jesucrist, tal com avui celebrem. Una glòria de la qual ja podem fruir anticipadament en la taula de l'amor i de *la pau* que és l'Eucaristia.